

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

11. Reprobati non tam propter suam, quam electorum utilitatem nascuntur, & conservantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

CAPVT XI.

Reprobati non tam propter suam, quam electorum utilitatem non modo tem nascuntur & conservantur.

QUAE tamen vel expressa vel tacita murmura, quibus viri boni adversus istam asseram ab Augustino divina iustitiae severitatem concitantur, magna ex parte placarentur, si causas illas profundas, propter quas Deus istum ordinem providentiae adhibendum iudicavit, intelligendo penetrarent. Sunt enim ab oculis hominum maxime carnalium vehementer abstruse. Quam ob causam Augustinus paulo ante dixit, quod Deus malos creat in usu profundarum cogitationum suarum. Cujus profunditatis consideratione alibi dicit, quod illa inservabilia iudicia eius, hinc fidelibus cordibus magnam inferant admirationem, qui de illius sapientia pertingente a fine usque ad finem fortiter & omnino sicuter disponente non dubitant, quid sit quod ex parte us nascantur ac multiplicentur hi, quos est malos ipsa non fecit tamen malos futuros esse praeservit. Adicit itaque; Nimis enim consilium eius in abdito est, quo etiam malis bene utitur ad profectum bonorum, etiam in hoc misericors omnipotentiam bonitatis suae. Quae providentiae adhuc multo apparet mirabilior, quando tantam cogitamus, aut etiam videmus hominum non liberandorum ad aeterna destinatorum supplicia multitudinem: Quare sint illi plures quam illi, ait Augustinus, consilium Dei velle nosse multorum est, nosse autem vel paucissimorum hominum vel omnino nullorum. Haec igitur divinae providentiae profunditas, & ex profunditate obscuritas, facit homines qui non murmurant, aut non mirantur, peccatores Angelos universos, in actu oculi, sine spe reparationis, iudicaria Dei severitate damnatos, aut innumeros parvulos, qui omni prorsus baptismi potestate caruerunt, ad inferos praecisa spe liberationis expelli, de majoribus praecipue mirentur & conquerantur, quod absque ulla futurorum operum consideratione, in perditione relictis sint, & a divina misericordia reprobati, vitam istam gratiae caelestis adiutorijs destituti transeant. Quasi vero & ista eorum desertio ac derelictio non esset, aut esse deberet pars illius supplicij, quod sua iniquitate meruerunt, aut non mirandum esset, si eos omnes confestim extremis illis supplicijs addiceret: aut magis mirandum sit, quod Deus in hac vita quandam irae istius magnae, quae peccato debita est, & propter quam a divina misericordia exclusi & a iustitia reprobati sunt, particulam exequatur. Sed quia cause istius gubernationis reproborum tam alta caligine tecta sunt, ut frustra in hoc mundo vivere & non nisi ad cumulanda sibi

supplicia derelicti esse videantur, hinc homines vel ad ista consideranda tardiores, vel preoccupatis opinionibus distorti, quibus abjecta iustitiae severitate, nil nisi gratiarum profusiones cogitant, patrocinandis ijs qui reprobati ac derelicti sunt, & redarguendo reprobanti ac derelinqenti Deo, exercent facundiam suam. Qui ut vel paululum erga doctrinam istam sancti Praefulis severam quidem, sed tamen ipsius iudicio nimis veram, mitescere dignentur, causas nonnullas, Deo juvante, proferemus, quas ipse sanctus Augustinus prodidit, cur Deus eos quos alto suo iudicio reprobavit, & a damnationis liberatione seclusit, in hac vita sanctus sine gratiae ullius beneficio vivere sinat, alios ex ipsa collata gratia quam subinde tribuit graviores accumulare cruciatus. Quas quisquis bene ponderaverit, iudicabit fortassis id quod Augustino visum fuit, non aliter debuisse praedestinos ex eodem genere liberari, nisi reprobi ipsis permixti cum tanta Dei severitate tractarentur.

In primis igitur sancto Augustino indubitatum fuit, homines illos quos Deus iusto iudicio noluit a damnationis massa discernere, non tam propter ipsos ut aeternam vitam assequantur, quam propter alios, quos ei ab eadem massa misericordiae liberalitate discernere placuit, creati, & in hac vita servari, & gubernari. Testatur hoc sanctus Doctor diversis locis. Nam cum adversus Iulianum declarasset, Deum suis praedestinis praerogentiam beatumque finem sua liberalitate largiri, de reprobatis addit: Ceteri autem mortales qui ex isto numero non sunt, & ex eadem quidem massa ex qua & isti, sed vasa irae facti sunt, ad utilitatem nascuntur istorum. Et in Epistola ad Paulinum: Ipsis super quos ira Dei manet bene utitur ad docendos alios quos liberare dignatur. Et libro decimo sexto contra Faustum: Ad aliquem namque usum sanctorum ordinatur omnis ceteris impiorum a summo Deo qui pro sui regiminis aequitate bene utitur etiam malis ut qui suo arbitrio misere vivunt illius iudicio iuste disponantur. Ex quo fit ut quantum Dei dilectio erga reprobos minuitur, quos in perditione relinquere statuit, tantum erga praedestinos, quos liberandos destinavit augeatur, ut in eos toto impetu collata fluat. Alij quippe sua in qua jacent iniquitate meruerunt, ut quia sibi inutilis facti sunt, non amplius gubernentur a Deo propter se, sed in illum ordinem providentiae, in quo serviant alij, referantur.

Epist. 59.

Lib. 2. oper. imp. cont. Iul. 5. 346.

Lib. 5. conf. Iul. c. 4.

Epist. 106

Lib. 16. con. Faust. c. 21